

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Artur Pokojski

po rozpoznaniu w dniu 23.05.2016 r. sprawy:

A. J., ur. (...) w G.,

syna M. i R. z domu P.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 18 października 2015 r. w G. po uprzednim wybiciu szyby w samochodzie marki t. (...) o nr rej. (...) dokonał zaboru z jego wnętrza w celu przywłaszczenia mienia w postaci: trzech sztuk perfum marki C. (...) ml, Y. (...) ml, H. B. 200 ml, okularów przeciwsłonecznych marki D. wraz z etui marki D., paralizatora z latarką, narzędzia do spawania rur marki R., zegarka, koszuli oraz pieniędzy o łącznej wartości strat 4432 zł na szkodę P. L. oraz portfela wraz z zawartością dokumentów w postaci kart kredytowych: dwóch banku (...), dwóch banku (...), dwóch kart banku (...) na szkodę W. T.,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k. k. w zb. z art. 278 § 1 i 5 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k.;

II. w dniu 18 października 2015 r. w G., działając ze z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w łącznej kwocie 870 zł 52 gr z konta W. T. poprzez dokonanie szeregu transakcji kartą kredytową, w której posiadanie wszedł po uprzednim dokonaniu czynu zabronionego,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 k. k. w zw. z art. 12 k. k.;

III. w dniu 18 października 2015 r. w G., po uprzednim siłowym pokonaniu zamkniętej szyby w pojeździe marki T. (...) o nr rej. (...) dokonał zaboru z jego wnętrza w celu przywłaszczenia mienia w postaci: kasy fiskalnej, panelu do radia samochodowego, nawigacji samochodowej, portfela, pieniędzy, karty bankomatowej banku (...), prawo jazdy, dowodu osobistego, dowodu rejestracyjnego od pojazdu marki T. (...) o nr rej. (...) oraz karty F. (...) o łącznej wartości strat 1975 zł, czym działał na szkodę M. O.,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k. k. w zb. z art. 278 § 1 i 5 k. k. w zb. z art. 276 k. k. w zb. z art. 275 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k.

I. oskarżonego A. J. uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach I. i III. wniosku Prokuratora, z tym ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw opisany w art. 91 § 1 k. k., czyn zarzucany w punkcie I. wniosku Prokuratora kwalifikuje z art. 279 § 1 k. k. w zb. z art. 278 § 1 i 5 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k., czyn zarzucany w punkcie III. wniosku Prokuratora kwalifikuje z art. 279 § 1 k. k. w zb. z art. 278 § 1 i 5 k. k. w zb. z art. 276 k. k. w zb. z art. 275 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. i za to przy zastosowaniu art. 37 b k. k. oraz art. 91 § 1 k. k. na podstawie art. 279 § 1 k. k. w zw. z art. 34 § 1, § 1 a pkt 1, § 1b, § 2 k. k. w zw. z art. 35 § 1 k. k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na

wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego w punkcie II. wniosku Prokuratora, czyn ten kwalifikuje z art. 278 § 1 i 5 k. k. w zw. z art. 12 k. k. i za to przy zastosowaniu art. 37 b k. k. na podstawie art. 278 § 1 k. k. w zw. z art. 34 § 1, § 1 a pkt 1, § 1b, § 2 k. k. w zw. z art. 35 § 1 k. k. skazuje go na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

III. przy zastosowaniu art. 91 § 2 k. k. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k. k. i art. 86 § 1 i 3 k. k. i art. 87 § 2 k. k. łączy orzeczone wobec oskarżonego w punktach I. – II. sentencji wyroku kary ograniczenia wolności i kary pozbawienia wolności i orzeka karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k. k. zobowiązuje oskarżonego A. J. do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. L. kwoty 4432 złote (cztery tysiące czterysta trzydzieści dwa złote), na rzecz pokrzywdzonego M. O. kwoty 675 złotych (sześćset siedemdziesiąt pięć złotych) oraz na rzecz pokrzywdzonego W. T. kwoty 870, 52 złotych (osiemset siedemdziesiąt złotych pięćdziesiąt dwa grosze);

V. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 3 listopada 2015 r., od godziny 22.45 do dnia 4 listopada 2015 r., do godziny 21.50, to jest okres jednego dnia, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2 i 4, art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 550 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 420 złotych.

Sygn. akt: II K 304/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 17 października 2015 roku w godzinach wieczornych A. J. przebywał ze swoją znajomą w salonie gier przy ul. (...) w G.. Spożywali razem alkohol. Po godzinie 23:00 oskarżony opuścił lokal i udał się w stronę G.. Po drodze spotkał swego znajomego R. S.. Około północy mężczyźni znaleźli się razem na ulicy (...). W pewnym momencie A. J. zauważył pojazdy stojące na parkingu należącym do klubu (...) i postanowił dokonać kradzieży. W tym celu wszedł na teren parkingu, przeskakując przez otaczający go płot. R. S. postanowił wrócić do domu. W tym czasie A. J. podszedł do zaparkowanej nieopodal taksówki marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącej własność M. O.. Rozsunął boczną szybę znajdującą się w środkowej części pojazdu, wszedł przez powstały otwór do samochodu i wyniósł z niego zamontowaną wewnątrz kasę fiskalną o wartości 1.200 złotych, panel radiowy o wartości 100 złotych, nawigację samochodową marki L. o wartości 250 złotych oraz portfel o wartości 150 złotych, w którym znajdowały się pieniądze w kwocie 275 złotych, dowód osobisty, dowód rejestracyjny pojazdu, prawo jazdy, karta bankomatowa Banku (...), a także karta (...). Pieniądze wyjęte ze skradzionego portfela A. J. wydał następnie na alkohol, natomiast pozostałe skradzione przedmioty porzucił w nieustalonym miejscu.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. J. – k. 111-111v, 191; zeznania świadka M. O. – k. 5v-6, 126, 180, 186; zeznania świadka K. K. – k. 14-15v; zeznania świadka R. S. – k. 76v; szkic sytuacyjny – k. 3; protokół oględzin pojazdu – k. 10-11v; dokumentacja fotograficzna – k. 160

Tuż po dokonaniu kradzieży w samochodzie marki T. (...) i opuszczeniu parkingu przy ul. (...), A. J. udał się z powrotem na ul. (...). Zauważył tam, że przy budynku nr (...) stoi zaparkowany samochód marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność P. L.. Podejrzewając, że wewnątrz mogą znajdować się wartościowe przedmioty, oskarżony postanowił dokonać kolejnej kradzieży. W tym celu wziął do ręki duży kamień, a następnie uderzył nim w szybę boczną pojazdu (od strony siedzenia pasażera), rozbijając ją. W ten sposób dostał się do wnętrza samochodu, skąd zabrał trzy buteleczki perfum: marki C. o wartości 200 złotych, marki Y. (...) o wartości 300 złotych i marki H. B. o wartości 200 złotych, okulary przeciwsłoneczne marki D. o wartości 100 złotych z etui o wartości 20 złotych, paralizator w latarce o wartości 100 złotych, narzędzie do spawania rur marki R. o wartości 112 złotych, zegarek o wartości 400 złotych, koszulę marki A. o wartości 400 złotych, gotówkę w kwocie 2.000 złotych. Nadto, ze schowka znajdującego się w pojeździe, A. J. zabrał portfel należący do W. T., w którym znajdowały się karty kredytowe: 2 karty banku (...), 1 karta banku (...) oraz jedna karna banku (...).

Wkrótce po dokonaniu kradzieży A. J. udał się na ul. (...) do sklepu monopolowego, gdzie za pomocą karty kredytowej mBank zakupił alkohol i papierosy. Następnie udał się do domu. Około godziny 6:00 oskarżony spotkał się z R. S.. Mężczyźni udali się razem na ul. (...), gdzie w sklepach (...), (...), (...), (...), (...) A. J. dokonał kolejnych 19 transakcji tą samą kartą, płacąc głównie za papierosy i alkohol. Dnia 18 października 2015 roku oskarżony dokonał w sumie 20 transakcji na łączną kwotę 870,52 złotych.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. J. – k. 111-111v, 191; zeznania świadka P. L. – k. 32, 128v, 197; zeznania świadka W. T. – k. 41v, 132; protokół oględzin pojazdu – k.35-35v; potwierdzenie wykonania operacji – k. 57-77; dokumentacja fotograficzna k. 172

Łączny koszt wstawienia nowej szyby do drzwi samochodu T. (...) poniesiony przez P. L. wyniósł 600 złotych.

Dowód: zeznania świadka P. L. - k. 32

Przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym oskarżony A. J. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że dnia 17 października 2015 roku spożywał alkohol w lombardzie przy ul. (...). Będąc pod wpływem alkoholu poszedł w stronę G.. Spotkał tam R. S.. Idąc ulicą przeskoczył przez płot na parking przy ul. (...). Tam podszedł do pojazdu i rozsunął jego szybę. Z wnętrza zabrał kasę fiskalną, portfel z dokumentami, kartę płatniczą, pieniądze, panel radia samochodowego i nawigację samochodową. Był wtedy sam. Następnie wrócił na ul. (...). Zobaczył tam samochód marki T.. W pojeździe tym wybił szybę boczną od strony pasażera. Z pojazdu zabrał torbę z jakimiś dokumentami, perfumami, okulary przeciwsłoneczne, lampę lutowniczą oraz karty bankomatowe. Następnie poszedł z tymi kartami do sklepów przy ul. (...), gdzie kupił wódkę i papierosy. Rano spotkał R. S.. Pewnego dnia znajomy zapytał oskarżonego, czy wie coś o włamaniach do taksówki. On udał się do w miejsce, gdzie porzucił część mienia. Następnie przekazał znajomemu pokrzywdzonego kasę fiskalną i panel i chyba też nawigację. Wieczorem podrzucił pod płot portfel z dokumentami. Odnośnie zdarzenia na ul. (...), to też odniósł torbę z dokumentami do mieszkania tego znajomego, któremu skradziono mienie.

wyjaśnienia oskarżonego A. J. – k. 111-111v, 191

A. J. nie był dotąd karany przez Sąd.

Dowód: dane o karalności – k. 217

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego A. J., zeznaniach świadków P. L., W. T., M. O. i K. K., a także na zebranych dokumentach urzędowych i prywatnych.

Oskarżony **A. J.** przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, potwierdzając zarówno fakt włamania się do pojazdów i kradzieży przedmiotów wskazanych przez pokrzywdzonych, jak i fakt posłużenia się kartą kredytową W.

T.. Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania tych wyjaśnień, jako że w pełni korespondują one z pozostałą częścią zebranego materiału dowodowego.

Pokrzywdzeni **P. L., W. T. i M. O.** opisali okoliczności, w jakich dowiedzieli się o fakcie włamania do pojazdów, a także wskazali, jakie przedmioty zostały im skradzione i jaka była ich wartość. Nadto świadek K. K., pełniący funkcję stróża na parking przy ul. (...), opisała, w jakich okolicznościach powzięła podejrzenie, że doszło do włamania do samochodu marki T. (...). Sąd dał wiarę zeznaniom wymienionych wyżej świadków. Były one logiczne, zgodne ze wskazaniami doświadczenia życiowego i wzajemnie się uzupełniały, a nade wszystko w przeważającej mierze dotyczyły okoliczności bezspornych, potwierdzonych w trakcie oględzin pojazdów oraz w trakcie przesłuchania oskarżonego A. J.. Świadkowie nie wskazali imiennie A. J. jako sprawcy włamania i kradzieży. Nie mieli oni żadnego powodu, by bezpodstawnie obciążać jakąkolwiek osobę.

Sąd z ostrożnością potraktował zeznania świadka **R. S.** Świadek ten potwierdził wyjaśnienia A. J., podając, iż widział, jak oskarżony zmierzał na parking przy ul. (...). Brak jest przy tym jakichkolwiek dowodów, że współdziałał on z oskarżonym w popełnieniu badanych przestępstw. Jednakże należy uznać, iż mało prawdopodobne jest, iż nie wiedział on, że karta, którą dokonywał wraz z oskarżonym płatności w sklepach na ul. (...), została skradziona. Należy zauważyć, iż był on znajomym oskarżonego i wiedział o dokonywanych przez niego kradzieżach. Już samo to, że oskarżony zdecydował się dokonać w ciągu kilkudziesięciu minut około 20 transakcji opiewających na małe kwoty w sklepach zlokalizowanych na jednej ulicy, powinno było wzbudzić daleko idące podejrzenia R. S..

Sąd dał wiarę wszystkim dokumentom urzędowym przywołanym w ustaleniach faktycznych. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Ich autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonych nimi okoliczności.

Wątpliwości nie budzą również ujawnione dokumenty prywatne w postaci potwierdzeń wykonania operacji (k. 57-77).

Czyny zarzucane oskarżonemu A. J. w punktach I. i III. wniosku Prokuratora wypełniają znamiona przestępstw z art. 279 § 1 k. k. i art. 278 § 1 i 5 k. k. Dnia 18 października 2015 roku oskarżony podszedł do pojazdów zaparkowanych przy ul. (...) i ul. (...). Tam, po uprzednim siłowym uzyskaniu dostępu do wnętrza pojazdów, zabrał z nich wartościowe przedmioty (takie jak kasa fiskalna, perfumy, okulary nawigacja samochodowa itd.) oraz karty uprawniające do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego (art. 278 § 1 i 5 k. k.). Przy czym, w przypadku czynu wymienionego w punkcie III. wniosku Prokuratora, oskarżony dokonał dodatkowo kradzieży dokumentu stwierdzającego tożsamość M. O. (dowodu osobistego), a nadto ukrył (umieścił w miejscu nieznanym dla pokrzywdzonego) dokumenty należące do M. O. (dowód rejestracyjny pojazdu, prawo jazdy). Stąd kwalifikację prawną czynu wymienionego w punkcie III. wniosku uzupełnia art. 275 § 1 k. k. i art. 276 k. k. Oskarżony nie był w żaden sposób uprawniony wobec wymienionych przedmiotów. Mimo to, potraktował je jak własne i włączył w skład swego majątku, postępując z nimi tak jak właściciel. By umożliwić sobie dokonanie zaboru wymienionych wyżej przedmiotów, A. J. w obu przypadkach dokonał uprzednio przełamania zabezpieczeń w postaci szyb w drzwiach pojazdów, które uniemożliwiały swobodne wejście do środka. Nie może zatem budzić wątpliwości, że w celu dokonania kradzieży, dokonał on włamań do samochodów.

Czyn wymieniony w punkcie II. wniosku Prokuratora wypełnia natomiast znamiona czynu z art. 278 § 1 i 5 k. k. Oskarżony, posługując się skradzioną kartą kredytową, dokonał bowiem zaboru w celu przywłaszczenia (kradzieży) pieniędzy należących do W. T., powiązanych z jego rachunkiem bankowym. A. J. dopuścił się przypisanego mu czynu wieloetapowo. W przeciągu kilkudziesięciu minut udał się on do kilku sklepów, w których dokonał 20 transakcji kartą kredytową. Oczywiście jest, że jego zachowania stanowiły realizację z góry powziętego zamiaru. Sąd uznał je zatem za jeden czyn (czyn ciągły w rozumieniu art. 12 k. k.). W efekcie, pomimo, że zachowania oskarżonego rozpatrywane oddzielnie, z uwagi na wartość skradzionych rzeczy (niższą od 1/4 minimalnego wynagrodzenia za pracę), stanowiłyby wykroczenia, Sąd dokonał zsumowania tych wartości, co pozwoliło na przypisanie A. J. przestępstwa kradzieży.

W czasie popełnienia przez oskarżonego A. J. przypisanych mu czynów nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca ich kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego. Nie był on w szczególności ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swoich czynów przez chorobę

psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. A. J. jest i już w trakcie popełnienia czynów był osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego.

Stopień szkodliwości społecznej czynów A. J. należy określić jako wysoki. Oskarżony dopuścił się ich z premedytacją i z chęci łatwego zysku. Dokonując kradzieży pozbawił pokrzywdzonych nie tylko przedmiotów o wymiernej wartości majątkowej, lecz również dokumentów o istotnym znaczeniu. Wykazał się przez to pogardą dla owoców cudzej pracy. By dostać się do wnętrza samochodu marki T. (...), wybił szybę pojazdu należącego do P. L., przez co uszkodził mienie należące do pokrzywdzonego. Warto również zauważyć, że włamując się do samochodu zaparkowanego na dozorowanym parkingu oraz płacąc kilkakrotnie cudzą kartą w sklepach wyposażonych w kamery monitoringu, A. J. wykazał się zuchwalstwem.

Czyny wymienione w punktach I. i III. wniosku Prokuratora zostały popełnione w ciągu kilkudziesięciu minut z wykorzystaniem takiej samej sposobności (włamanie do zaparkowanych pojazdów). Sąd uznał zatem, że stanowią one ciąg przestępstw (art. 91 § 1 k. k.), za który, w punkcie I. wyroku, przy zastosowaniu art. 37b k. k., wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 roku i 3 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Natomiast w punkcie II. sentencji wyroku, za czyn z art. 278 § 1 i 5 k. k. (punkt II. wniosku Prokuratora), Sąd przy zastosowaniu art. 37 b k. k. wymierzył oskarżonemu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności i karę 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Na niekorzyść A. J. przemawiają przede wszystkim okoliczności wpływające na ocenę szkodliwości społecznej jego czynów, a zwłaszcza fakt, że oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim przemyślanym i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Naczelną pobudką przyświecającą mu w chwili czynu była niewątpliwie chęć łatwego i szybkiego wzbogacenia się. Za okoliczność obciążającą należy także uznać fakt, że oskarżony działał pod wpływem alkoholu.

Na korzyść oskarżonego Sąd poczytał jego uprzednią niekaralność oraz przyznanie się do popełnienia zarzuczanych mu czynów.

W punkcie III. sentencji wyroku Sąd połączył orzeczone kary, wymierzając karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Za zastosowaniem w przeważającej mierze zasady absorpcji kar przemawia ścisły związek czasowy popełnionych czynów oraz podobieństwo naruszonych dóbr prawnych. Za częściową kumulacją kar przemawia popełnienie przestępstw na szkodę wielu pokrzywdzonych.

W ocenie Sądu, wniosek Prokuratora przewidujący jednoczesne orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności oraz kary ograniczenia wolności był zasadny. A. J. nie był wprawdzie dotychczas karany (vide: karta karna - k. 217). Jednak dopuścił się on przestępstw o znacznym stopniu społecznej szkodliwości, skierowanych przeciwko mieniu. Oskarżony dopuścił się tych czynów działając w sposób zuchwały. Stopień winy oskarżonego należy uznać za znaczny. Okoliczności popełnienia każdego z czynów oraz wielość karygodnych zachowań, które złożyły się na te czyny, rodzą obawę, że A. J. może dopuścić się podobnych przestępstw w przyszłości. W ocenie Sądu, zastosowanie wobec A. J. w badanym przypadku jedynie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania mogłoby wywołać u oskarżonego poczucie bezkarności. Względ na cele wychowawcze kary, a także względ na stopień szkodliwości społecznej czynów A. J., a z drugiej strony względ na jego uprzednią niekaralność, przemawiają za zastosowaniem wobec niego stosunkowo krótkiej izolacji i dodatkowo kary o charakterze wolnościowym. Sąd uznał, iż dla osiągnięcia wychowawczych i szczególnie - prewencyjnych celów kary sama tylko izolacja A. J. może być zabiegiem niewystarczającym. Dlatego, chcąc unaoźnić mu nieopłacalność dopuszczania się kradzieży oraz naganność popełnionych występów, Sąd doszedł do wniosku, iż po opuszczeniu zakładu karnego, zasadne będzie przymuszenie oskarżonego do świadczenia nieodpłatnej kontrolowanej pracy przynoszącej realną korzyść dla całego

społeczeństwa. Jednocześnie należało uznać, że dłuższa izolacja A. J. (którą można było zastosować za zasadach ogólnych), stanowiłaby sankcję nadmiernie dolegliwą.

W punkcie IV. sentencji wyroku Sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkód wyrządzonych pokrzywdzonym w wyniku popełnionych przestępstw. W ocenie Sądu, rozstrzygnięcie to powinno wzmocnić wychowawcze oddziaływanie orzeczonej kary.

W punkcie V. sentencji wyroku na poczet orzeczonej wobec A. J. kary pozbawienia wolności, zaliczono okres faktycznego pozbawienia wolności w sprawie (zatrzymania).

Sąd obciążył oskarżonego kosztami procesu, w tym wymierzył mu stosowną opłatę, (punkt VI. sentencji wyroku), albowiem swoim zachowaniem przyczynił się on do ich powstania. Oskarżony osiąga stały dochód. Ich uiszczenie nie będzie dla niego nadmiernie dolegliwe.